

Irans regim är ett hot långt bortom landets gränser

## Gästkrönika: Öronbedövande tystnad från "kändisetablissemangen" och aktivisterna i Väst

Det var ett välkommet beslut när EU:s medlemsländer den 29 januari enades om att terrorstämpla det Islamiska revolutionsgardet (IRGC). I bästa fall bidrar det till ett ökat tryck på den islamiska regimen i världens största förtryckta nation – Iran. I värsta fall är det för lite, för sent, för att förändra situationen nämnvärt för det iranska folket.

IRGC består av närmare 200 000 handplockade, radikaliserade soldater, direkt underställda Ayatollah Khamenei. Programmerade att blint lyda och dö för islam och regimen, inte landet och folket. Tillika bär de ansvaret för att träna, beväpna och finansiera terrorgrupperingar som Hamas och Hizbollah. Det är dessa som bär skulden för att, enligt uppgifter från exilmedier, ha dödat tiotusentals av sitt eget folk under loppet av två blodiga dygn 8-9 januari. Det innebär hälften så många dödade som under mer än två års krig i Gaza. Till skillnad från kriget mot Hamas i Gaza består de massakrerade i Iran uteslutande av obehäpnade demonstranter, som fått nog av det odrägliga livet under islamistiskt förtryck.

Samtidigt når den islamiska regimen angrepp långt utanför landets gränser. Den ägnar sig åt statsinitierad terror över hela Väst. Sedan länge har SÄPO avslöjat att Iran använder ombud, däribland Fochtrot-nätverket, för att utföra dåd i Sverige.

Enligt Kasra Aarabi, tidigare programchef för Iran vid Tony Blairs Institute for global change, har det skett ett tjugotal attentat i Storbritannien som direkt kan kopplas till IRGC. Bland annat knivhuggningen av journalisten Puuria Zeerati som senare flyttade till Israel för att kunna leva i trygghet. Trots påtryckningar har Storbritannien hittills vägrat att terrorlista IRGC då man värnar de diplomatiska förbindelserna med en regim som bland annat har för vana att skandera "Död åt England".

Iran befinner sig redan i krig mot Väst, inklusive Sverige, vare sig vi vill eller inte. Ett krig vars frontlinje sedan länge består av det iranska folkets modiga motstånd. Kasra Aarabi menar att det finns ett starkt stöd i landet för ett externt militärt angrepp som på allvar skulle kunna förändra maktbalansen på marken, ett scenario som många fördömt.

Kritiken och åtgärderna mot Iran är ofta uddlösa och klena. Det värsta exemplet på detta är FN, som alltför ofta framstår som en marionett för världens totalitära regimer. Först efter starka påtryckningar höll FN:s råd för mänskliga rättigheter en särskild session om Iran den 23 januari.

FN-organet WHO:s chef dröjde 32 dagar med att kommentera situationen i Iran, samtidigt som han kritiserade de israeliska och amerikanska attackerna mot den islamiska regimen i juni samma dag. Av FN:s 87 människorättsexperter har endast fem skrivit under ett officiellt dokument som kritiserar Iran. I jämförelse är det vanligt att dussintals FN-experter gemensamt, kraftfullt och omgående fördömer Israels agerande.

Därtill kan läggas den öronbedövande tystnaden från "kändisetablissemangen" och aktivisterna i Väst som gått man ur huse under mer än två år för att demonisera och fördöma Israel. Kejsaren är naken i "free Palestine"-rörelsen, något exiliranier Dayana Rocky med all tydlighet visade på debattplats i Dagen nyligen.

Som pastor delar jag smärtan med de många kristna exiliranier som välsignat våra församlingar de senaste decennierna och ber om ett maktskifte. Det skulle förändra spelplanen för hela regionen och bli en avgörande pusselbit för fred, samexistens och väckelse. För det behöver det iranska folket en enad omvärld som vägrar acceptera den islamiska regimen förtryck